

O ANDĚLECH
AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

březen – září 2014

Modlitby k andělu strážnému

Anděle Boží, strážce můj, který mě všude provázíš, povzbuzuj mě svými vnuknutími. Bdi na mými myšlenkami, slovy a skutky, abych žil podle Boží vůle. Dej, ať vše, co dělám, konám před tebou a s tebou.

Anděle Boží, strážce můj, který mě poučuješ s moudrostí, prosím tě, osviť mou mysl, abych dokázal porozumět Božímu slovu. Dej, ať každodenní rozjímání se stane oporou a světlem pro mou víru.

Anděle Boží, strážce můj, který přednášíš mé modlitby před Hospodinovu slávu, pros za mě Boha, aby vyslyšel mé prosby a udělil mi milosti, o které pokorně žádám.

Anděle Boží, strážce můj, který držíš nade mnou svou ochrannou ruku, prosím tě, vzdaluj ode mě vše zlé. Dej mi, ať přemáhám ďáblový úklady, a vysvobod' mě z nebezpečí.

Anděle Boží, strážce můj, který mi vždycky dokážeš dobře poradit, prosím tě, vysvobod' mě ze všech pochybností. Dej mi, abych vždy dokázal nalézt vhodné řešení.

Anděle Boží, strážce můj, který mě máš rád, otevři mou duši pro svět božské lásky a povstaň proti všemu, co mě zdržuje od cesty k životu. A až nastane hodina mé smrti, vlož mě do milující náruče Boží.

Obsah

Duchovní slovo	2
Být andělem – poslem Božím	3
Svatý Michael – zachránce v nouzi	4
Medailky s archandělem Michaellem	7
Michael, Gabriel a Rafael.....	8
Rozhovor s MUDr. Karlem Růžkem	9
Kronika	12
Z farní knihovny	13
Z novinek v knihovně.....	14
Nová kniha o diecézi	14
Noví svatí papežové	16
Pápeži Božej lásky a milosrdenstva.....	17
Ježíš, Dobrý pastýř, mě volá jménem	19
Noc kostelů	20
Strom života.....	22
Pout' do Neratova v Orlických horách	24
Letní tábor Jeníkov 2014.....	27
Veřejné vyznání	28
Jak jsem během jednoho víkendu zpíval dvěma biskupům.....	31
Jáhenské svěcení	32
Andělé Boží	35

Milí čtenáři Agapé,

na konci září se slaví svátek archandělů Gabriela, Michaela a Rafaela a hned začátkem října památka Andělů strážných, proto se nové číslo Agapé věnuje v několika článcích andělům. Též si můžete přečíst o probíhajících oslavách 350 let výročí naší diecéze – o diecézním setkání dětí v Hradci Králové, o pouti v Neratově i v Želivě. V neposlední řadě vám přinášíme další zajímavé události z života církve a naší farnosti – svatořečení papežů v Římě, jáhenské svěcení v Havlíčkově Brodě, různé vzpomínky na prázdniny a další.

redakce

Duchovní slovo

V dnešní době a v naší společnosti mnozí lidé tvrdí, že nevěří v Boha, že uznávají jen to, o čem se mohou přesvědčit svými smysly. Mnozí jsou naopak ochotni věřit všemu možnému i nemožnému, jen aby zaplnili jakési prázdné místo ve svém životě. Velice často je to spojeno s něčím negativním, se strachem před neznámým, se snahou, ochránit se před něčím, co je ohrožuje nebo děsí.

Křesťanský pohled na svět je postaven na víře v Boha dobrého, Stvořitele všeho, který svou moudrostí všechno vede a udržuje. Bůh je duch, absolutně jednoduchý, dokonalý, svatý. Nás lidi stvořil ke svému obrazu. Dal nám rozum a svobodnou vůli, abychom mohli poznávat stvoření – Boží dílo, abychom se mohli rozhodovat pro to, co je dobré. Stvořil také bytosti duchové, na mnoha místech nás o tom ujišťuje Písmo svaté Starého i Nového zákona. I tyto bytosti byly stvořeny moudré a dobré. Byly podrobeny zkoušce a některé neobstály. Chtěly být jako Bůh, nechtěly uznat svou závislost na Bohu, a proto musely opustit Boží blízkost.

My se chceme zamýšlet nad těmi dobrými. Často je nazýváme anděly. Sv. Řehoř Veliký píše: Je třeba vědět, že název „anděl“ označuje službu, ne přirozenost. Neboť tito blažení duchové v nebeské vlasti jsou sice vždycky duchové, ale nemohou se vždy nazývat anděly; anděly jsou jen tehdy, když se jejich prostřednictvím něco oznamuje. Ti, kteří vyřizují poselství méně významné, se nazývají andělé, ti, kteří přinášejí poselství velmi důležité, archandělé.

Úcta k andělům je velice stará, starší než ke svatým. Opírá se o mnoho míst v Písmu svatém – z novozákonních především Mt 18,10 a Sk 12, 15. Mnozí církevní otcové mluví o tom, že svého anděla strážného má každý člověk, věřící i nevěřící, a také jednotlivé národy, společenství a obce.

V současnosti slavíme dva svátky. Sv. archanděly 29. září a sv. anděly strážné 2. října. Andělé jsou dobrým Bohem stvořeni nejenom k Boží oslavě, ale také k naší pomoci a ochraně. Máme jim být vděční za jejich lásku a pomoc. Dobří andělé jsou našimi nejlepšími přáteli.

P. Pavel Hroznata Adamec, O.Praem.

Být andělem - poslem Božím

Toto číslo Agapé je věnováno tématu andělů, bytostem stojícím mezi člověkem a Bohem, jejichž hlavním posláním je být posly Boží vůle. Písmo je plné událostí, ve kterých sehráli důležitou roli, a přesto jsou, myslím, asi nejvíc opomíjenými postavami vůbec a v naší víře stojí na okraji naší pozornosti, což je škoda. Přitom právě andělé stojí u všech důležitých událostí dějin spásy.

Andělé jsou při tom, když Hospodin dává Abrahámovi zaslíbení o narození syna Izáka (Gen 18.kap.) nebo když varují spravedlivého Lota před zkázou Sodomy (Gen 19.kap.) Je to Boží posel - anděl, který Marii ohlašuje Boží vyvolení, a je to anděl, kdo pomáhá Josefovi pochopit a přijmout Boží vůli a své místo v Božím plánu Jeho vtělení (Mat 1,18-25). Bůh své posly ale neposílá jen ke svému lidu, ale i k odloučeným, což nám ukazuje třeba jeho starost a zaslíbení, které ohlašuje anděl Hagar a jejímu synu Izmaelovi (Gen 16,7-13), když utekla od Abrama do pouště.

Bůh posílá své posly i dnes. Někdy k nám mluví skrytě a jindy prostřednictvím druhých lidí, které používá, aby nám v životě pomohli, nasměrovali naše kroky či přijali lépe Jeho slovo, které ve svém srdci právě špatně slyšíme, a my ani netušíme, že tito lidé jsou Božími posly.

P. Adam Rucki na exerciciích v Králíkách výpravěl jedno krásné osobní svědectví ze své pastorační služby u lůžka nemocných. Na jednom vedlejším pokoji byla žena umírající na rakovinu. Ta žena prý několik dní křičela v zoufalství a nadávala na celý svět i na Boha, ale jednou prý si ho nechala k sobě zavolat a prosila ho o svátosti, které mnoho let nepřijímala. Když se jí zeptal, co se stalo, řekla: "Víte, otče, každý den za mnou chodí jedna věřící zdravotní sestra, podá mi léky, pohladí mě a celou dobu se na mě dívá tak laskavým pohledem... To není člověk, pro mě je anděl. Nikdy jsem neviděla takové oči. Jako by se jimi díval Bůh a já vždycky cítím, že už nejsem člověk prožraný rakovinou, ale že jsem bytost, která má v Jeho očích obrovskou hodnotu. Víte, otče, já už se smrti nebojím a na svět ani na Boha už se nezlobím, protože mě Bůh objímá a přijímá."

Bratři a sestry, nepřehlížejme Boží posly - anděly a dávejme se do Božích rukou, třeba máme být i my Jeho posly, které chce k někomu poslat.

P.T.

Svatý Michael, zachránce v nouzi

Ještě v 60. letech se v kostelích po mši sv. modlívalo ke sv. Archandělu Michaelovi. Dnes už tuto známou modlitbu slyšíme zřídka. Přesto však Archanděl Michael je opravdovým ochráncem církve proti moci satanově. A nejen církve jako celku, nýbrž i jejich jednotlivých údů. Proto papež Lev XIII. na sklonku svého pontifikátu tuto modlitbu ustanovil pro celou církev.

Následující dopis napsal své matce voják americké armády z korejské války roku 1950. Vojenský kaplan Walter Muldy mluvil jak s ním, tak i s jeho matkou a také ho přečetl před 5000 příslušníky námořní pěchoty, čímž ručí za jeho pravost. Dopis je uveden ve zkráceném znění:

Milá mámo!

Nikomu jinému bych se neodvážil napsat tento dopis, neboť nikdo by mi neuvěřil. Asi to bude i pro tebe těžké, ale musím jednoduše ulevit své duši.

Nejprve chci říci, že jsem právě v nemocnici. Ale nedělej si o mě starosti. Jsem sice zraněn, ale mám se dobře. Lékař tvrdí, že za měsíc budu opět na nohou. To je ale vedlejší.

Pamatuješ si, jak jsem šel poslední rok k námořnictvu? Tenkrát jsi mi řekla, že bych se měl denně modlit ke sv. Archandělu Michaelovi. To jsem dělal, ale po příchodu do Koreje se to ještě zintenzivnilo. Vzpomínáš si ještě, jakou modlitbu jsi mne tenkrát naučila? „*Michaeli, Michaeli, zůstaň u mne! Ved' mne po obou stranách, aby má noha neuklouzla!*“ To jsem se modlil každý den, někdy za pochodu, někdy při odpočinku, ale pokaždé, než jsem šel spát. Dokonce i některé kamarády jsem získal, aby se to modlili.

Jednoho dne jsem se octl v oddílu přední fronty, který čistil zemi od komunistů. Vlekl jsem se v hořkém chladu... můj dech byl jako cigaretový kouř. Myslel jsem si, že každého v oddílu znám, ale najednou se vedle mne vynořil jiný voják, jehož jsem nikdy předtím neviděl. Byl větší než všichni muži z námořnictva, které jsem znal. Dal mi pocit bezpečí a jistoty.

Byli jsme tedy zde a postupovali namáhavě vpřed. Zbytek oddílu se rozptýlil. Abych začal rozhovor, zeptal jsem se: „Docela chladno, co?“ Potom jsem se ale musel smát. Každý okamžik jsem mohl zemřít a já mluvím o počasí! Zdálo se, že můj průvodce rozumí. Slyšel jsem, jak se tiše směje. Tu jsem na něj pohlédl: „Nikdy jsem tě ještě neviděl. Myslel jsem, že znám každého muže v oddíle.“ „Já jsem také přišel teprve až na závěr,“ odpověděl. „Jmenuji se Michael.“ „Opravdu?“ řekl jsem překvapeně. „Já také.“ „Já vím,“ řekl on... a dodal: „Michaeli, Michaeli, zůstaň u mne...“

Byl jsem z toho zmatený, nebyl jsem schopen vůbec nic říct. Odkud znal moje jméno a modlitbu, kterou jsi mne naučila? Vtom jsem se ale musel zasmát: Každý v oddíle mne znal! Cožpak jsem tuto modlitbu nesdělil všem, kteří se ji chtěli naučit? Nazývali mne dokonce „Sv. Michael“.

Nějakou dobu nikdo z nás nepromluvil ani slovo. Potom on přerušil mlčení: „Půjdeme kupředu do obtížného postavení.“ Musel být dobré tělesné konstrukce, neboť dýchal tak lehce, že jsem jeho dech neviděl. Můj dech byl naproti tomu jeden velký mrak.

Začal padat sníh ve velkých vločkách. Můj společník tu ale najednou nebyl. „Michaeli!“ zvolal jsem. Tu jsem ucítil jeho ruku na mé paži, jeho hlas byl teplý a silný. „Hned přestane sněžit,“ řekl. Jeho předpověď se splnila. Za pár minut sníh tak rychle přestal, jak začal. Slunce vysvitlo jako tvrdý, zářící kotouč. Díval jsem se po zbytku oddílu. Nikdo na obzoru. Ztratili jsme je v této sněhové vánici. Díval jsem se dopředu, když jsme dorazili na nějakou malou vyvýšeninu.

Mami, srdce mi zatrnulo! Sedm jich bylo! Sedm komunistů ve svých polstrovaných kalhotách a blůzách... Sedm zbraní namířených prot nám! „K zemi, Michaeli,“ zařval jsem a vrhl se na zmrzlou půdu. Slyšel jsem, jak se zbraně rozezněly jako na povel. Kulky létaly vzduchem. Michael ale pořád ještě stál! Mami, tyto kulky nemohly svůj cíl minout... Myslel jsem si, že Michael musí být od nich zcela provrtaný. Ale on tady stál, jako by si nedělal nic z toho, že bude zastřelen... Byl hypnotizován jako pták hadem.

Vyskočil jsem, abych ho odtáhl, ale tu jsem byl zasažen. Pálilo mne to jako oheň na mých prsou. Často jsem si říkal, jaké to je, když člověka zasáhne kulka – teď už to vím! Vzpomínám si, jak mne obejmuly silné paže. Otevřel jsem oči pro svůj poslední pohled. Vždyť jsem ve smrti! Snad jsem byl dokonce už mrtvý... Pohlédl jsem do slunce. To byl pro mne šok. Zdálo se mi, jako bych viděl Michaela opět stát zpříma... jen jeho tvář dostala jakýsi zvláštní lesk. Měnil se, zatímco já jsem ho pozoroval. Byl stále větší, jeho paže se rozšiřovaly. Snad to byl sníh, který padal, ale mně se zdálo, že je to nějaká podivná záře, která ho obklopuje. V jeho ruce byl meč, který se blýskal miliony světél.

To je to poslední, na co si vzpomínám, než mne jiní kamarádi našli. Nevím, jak mnoho času uběhlo. Vyprávěl jsem kamarádům o nepříteli, který byl přímo před námi. „Kde je Michael?“ ptal jsem se. Pohlédli na sebe navzájem. „Kdo je to?“ zeptal se jeden. „Michael, Michael, velký voják námořnictva, s nímž jsem pochodoval, než přišla sněhová bouře... „Mladíku,“ řekl velitel, „ty jsi s nikým nepochodoval. Neztratil jsem tě ani na moment z očí. Postoupil jsi hodně daleko, chtěl jsem tě zavolat zpět, ale zmizel jsi mi ve sněhové bouři.“ Podíval se na mne zvědavě. „Jak jsi to dokázal, chlapče?“ „Co jsem měl dokázat?“

zeptal jsem se kvůli svému zranění pohněvaně. „Tento voják námořnictva Michael a já jsme právě byli...“

„Mladíku,“ řekl velitel dobrácky, „já jsem sám mužstvo sestavoval a tady není žádný Michael v oddíle! Ty jsi jediný Michael! Jak jsi to dokázal? Slyšeli jsme výstřely, ale ani jeden nevyšel z tvé zbraně... a v sedmi zabitých vojácích na hoře není ani kousek olova.“ Nic jsem neřekl. Co bych také měl říct? Mohl jsem se jen nechápavě dívat do krajiny. Tu promluvil opět velitel: „Chlapče, každý z těchto sedmi komunistů byl zabit mečem!“

Víc nejsem schopen říci, mami. Jak jsem už pověděl, snad to bylo slunce v mých očích... snad to byl chlad nebo bolest. Ale přesně toto se stalo!

Podle časopisu Immaculata číslo 5/2003

Medailky s archandělem Michaellem

Archanděl Michael je patrně nejznámější z trojice Archandělů (Michael, Gabriel, Rafael), o nichž nacházíme zmínky v Bibli. U mnoha armád existuje tradice úcty k Michaelovi, snad proto, že o něm Bible hovoří jako o ochránci (Dan 12,1-2) a jako o bojovníkovi (Zj 12,7-9). Bývá označován za patrona (pomocníka) vojáků.

Z důvodu zájmu vojáků Armády České republiky nechala Duchovní služba AČR v roce 2012 vyrazit první sérii medailek Archanděla Michaela. Na lícové straně je Michael bojující s drakem, symbolem zla, které poráží, a na rubové straně je znak Duchovní služby AČR. Kdokoli z vojáků si může zažádat o medailku u svého kaplana.

Archanděl Michael je ochránce židů, křesťanů, patron bitev, vojáků, výsadkářů, rentgenologů a odborníků na radioterapii a umírajících. V umění bývá zobrazován v červeném a zeleném šatě a v zeleném či bílém zářivém brnění. V rukou třímá meč nebo kopí. Jako anděl smrti a Božské spravedlnosti někdy v ruce drží váhy. Boty na nohou jsou symbolem bojové připravenosti, pohotové službě evangeliu pokoje. Meč - zbraň vojáka - je symbolem autority výkonu spravedlnosti a v křesťanství též často symbolem kříže. Opasek symbolem pravdy a poslušnosti. Přilba symbol víry a statečnosti. Štít je záštitou víry. Povrch štítu býval v minulosti zdoben, aby majitel byl v boji rozpoznán, štít Archanděla Michaela nese znamení vah – symbolu spravedlivého soudu. Váhy samotné jsou symbolem a nástrojem užívaným k vážení dobra a zla, práva a bezpráví, které zobrazeny ve vodorovné poloze ukazují, že ztrestání zla je spravedlivým činem. Dlouhý meč symbolizuje nesmírnou sílu, kterou Archandělu Michaelu v boji se zlem propůjčuje sám Bůh. Had je symbolem zla a biblické synonymum satana.

Slovo „Michael“ je odvozeno z hebrejského „Mí-ka-El“ a v překladu znamená „Kdo je jako Bůh?“. Poselstvím archanděla Michaela je tedy upozorňovat na Boží svrchovanost, velikost a moc, které se nikdo a nic nevyrovná.

Nápis na lícové straně medailky QIUS ET DEUS – Kdo je jako Bůh? Kdo je Bohu podobný či kdo se vyrovná Bohu?

Na rubové straně je znak Duchovní Služby AČR. Nápis VERITAS DOMINI VINCIT – pravda Páně vítězí.

Převzato z internetových stránek

Duchovní služby armády České republiky www.kaplani.army.cz

Michael, Gabriel a Rafael

S postavami archandělů se můžeme často setkat v sochách a obrazech našich kostelů.

V Havlíčkově Brodě v kostele děkanském na nás shlíží archanděl Michael přímo z vrcholu hlavního oltáře a pod ním vpravo na vysoké balustrádě za oltářem se jakoby vznáší v barokním, skoro tanečním nakročení, archanděl Gabriel ze scény Zvěstování.

Archanděl Rafael jako anděl strážný je zde trochu skrytý – v presbytáři, v malém obrázku na bočním oltáři sv. Antonína. I když rozměry malý, přesto vzácný, je totiž připisován dílně mistra Karla Škréty.

Pokud byste chtěli vidět archanděla Rafaela i s malým chlapcem Tobiášem, vydejte se do Hrbokova u Seče. Tam ho můžete najít v kostele na kůru v jedné z nejhezčích nástěnných maleb Vojmíra Vokolka.

Velkou zvláštností je setkání všech tří, Michaela, Gabriela a Rafaela, v jednom díle. Až budete mít někdy cestu do Lokte u Karlových Varů, zastavte se u trojičního sloupu na náměstí. Spolu s Nejsvětější Trojicí na jeho vrcholu tito tři andělé z výšky střeží celé město.

Jaroslav Staněk

Rozhovor s MUDr. Karlem Růžkem

Mohl by ses, prosím, Kájo, stručně představit čtenářům Agapé?

Narodil jsem se v Háji u Ledče nad Sázavou a rodové kořeny mých rodičů se nachází v tomto okrese – v Kožlí, Kamenné Lhotě, Babicích a Olešnici u Okrouhlice. Do Havlíčkova Brodu jsem přišel s manželkou v září roku 1995 a od té doby zde pracuji na interním oddělení psychiatrie. Postupně se nám narodily čtyři děti. Dva starší chlapci studují na gymnáziu, dcera je na prvním stupni základní školy a Kája junior právě začal chodit do školky.

Jaký máš vlastně vztah k našemu farnímu časopisu Agapé ?

Brzy poté, co jsme přišli do farnosti jako bezdětní mladí manželé, vyšlo první číslo časopisu Agapé a tehdejší pan děkan Jaroslav Šimek a „šéfredaktor“ časopisu Vítek Vodrážka sháněli ochotné spolupracovníky. Tenkrát jsem se nabídl, že bych mohl vypisovat údaje z matrik a připravovat je pro časopis. Udělal jsem postupně v redakci časopisu „kariéru“, ale protože farnost nepotřebovala jen redaktora, ale také zpěváka a varhaníka, tak jsem své povinnosti přenesl na manželku ☺. Nyní už plním jen příležitostné úkoly.

Vzpomeneš si také na své varhanické začátky?

V roce 2000 přišel do naší farnosti nový kněz P. Ladislav Novák a na jaře o Velikonocích chyběl zpěvák, který by odzpíval pašije. Páter Novák tenkrát oslovil celou farnost a ve mně se ozvala muzikantská hrdost, a tak jsem se rozhodl přihlásit. Po přezkoušení tehdejším varhaníkem panem Rudolfem Myškou jsem poprvé odzpíval s ním a dalšími zpěváky pašije. Najednou jsem si vzpomněl na svou starou lásku - hudbu. Potom byl v roce 2003 v Reynkově ulici otevřen nový domov důchodců a já jsem tam začal při mších hrát na malý dětský keyboard s nádherným varhanním zvukem. Postupně jsem se propracoval až k velkému nástroji u nás v kostele. Nevěřili byste, jaký to je rozdíl. Něco, jako když z tříkolky sednete do Škoda Octavia.

Když jsi začínal hrát v děkanském kostele, několikrát jsi překvapil kněze a mistranty tím, že jsi stál ve frontě ke svatému přijímání a varhany stále krásně hrály. Jak jsi to dokázal ?

To je velmi jednoduché ☺ . Nejstarší syn záhy projevil o varhanní hru nadšený zájem a chodil mi velmi rád pomáhat, již od druhé třídy základní školy. Dnes už jsme se rozdělili a každý máme své pole působnosti a musím říci, že jsem na syna hrdý. Hraje opravdu velmi dobře a rád si ho v kostele poslechnu a také je pro mne často i zdrojem inspirace a poučení.

Pokud vím, tak jsi ale hrál v mládí hlavně na klarinet.

Ano, to je pravda. Ale hrál jsem trochu i na klavír. Dokonce jsem uvažoval o konzervatoři. Můj tatínek je totiž učitel hudby. Maminka je zase zdravotní sestra. Je zajímavé, že jsem od dětství věděl, že budu buď lékař, anebo muzikant. Dnes jsem obojí a jsem za to Pánu Bohu vděčný. Protože cítím, že liturgická hudba je to pravé, co jsem měl v hudbě dělat. Vyzkoušel jsem si i učitelství i aktivní hru v hudební skupině, ale liturgická hudba mne vnitřně uspokojuje nejvíce, i když je to taková hudební „popelka“. Naštěstí ji má rádo stále více hudebních amatérských nadšenců.

Jak ses tedy naučil hrát na varhany?

Brzy jsem zjistil, že moje klavírní průprava je nedostatečná a také mi chybí spousta znalostí z liturgiky, organologie atp. Protože u nás ve městě se hra na varhany oficiálně nevyučuje, musel jsem se poohlédnout jinde. Nejvíce mi daly Tachovské kurzy pod vedením pana Bohuslava Korejse, kde opravdu člověk začal teprve chápat, o čem varhanní služba je. Také jsem tam potkal spoustu nadšenců, díky nimž jsem získal celou řadu informací a poznatků, které jsem pak ve své praxi mohl využít. Co se týče vlastní techniky varhanní hry, pomohl mi želivský varhaník Petr Žák, který mi dával soukromé hodiny hry na varhany. To je hlavně na začátku velmi důležité, aby se člověk nenaučil nějaké zlovyky, které by potom velmi špatně odstraňoval a které by pak brzdily, či dokonce znemožnily jeho další vývoj. Nyní jezdíme se synem do Třebíče na tříletý varhanní kurz, který, když vše dobře dopadne, bychom měli příští rok ukončit.

Máš nějaký varhanní sen?

Byl bych rád, kdyby se podařily sehnat finanční prostředky, aby mohla být provedena generální oprava nebo rekonstrukce našich děkanských varhan, které by to opravdu už velmi, velmi potřebovaly. Ale něco podobného by potřebovaly i varhany ve Svatém Kříži, o svatém Vojtěchu nemluvě. Víte, když se člověk projde po městech kolem Prahy (kde mimochodem chodí do kostela tak desetina věřících ve srovnání s naším městem), anebo na Moravě, a vidí ty nádherné nástroje, je mu to trochu líto. Myslím, že velmi podobně to vidí i moji kolegové ve varhanické službě, a tak jsme v roce 2013 založili občanské sdružení přátel havlíčkobrodských varhan a hledáme nějaké řešení.

Takže v naší farnosti existuje nějaké občanské sdružení? Kdo do něj může vstoupit a co je jeho hlavní náplní?

Ano. Nazývá se Přátelé havlíčkobrodských varhan a liturgické hudby. Zatím má pouze pár členů a proběhla první schůze. V minulém roce se také díky paní MUDr. Doubkové a panu vikáři podařilo před Vánoci zorganizovat naladění a vyčištění varhan a myslím si, že to také přispělo k důstojnému a krásnému průběhu vánočních bohoslužeb. Ale rádi bychom nezůstali jen u toho. Přispět však budeme muset nějak všichni, protože oprava varhan je vždy nákladná a náročná záležitost. Pokud se však věc podaří, užitek z toho budeme mít všichni. Rádi bychom zorganizovali nějaké koncerty či propagační akce za účelem oslovení sponzorů a získání finančních prostředků. Do sdružení může vstoupit kdokoli, kdo by chtěl s těmito úkoly pomoci. Zájemci se mohou obrátit na Děkanský úřad či přímo na mě. Členství je bezplatné ☺.

Co ti jako varhaníkovi dělá radost?

Mám radost, když lidé v kostele hezky a zřetelně zpívají. Moje babička vždy říkala: „Kdo zpívá zbožné písně, jako by se dvakrát modlil.“ Já to také tak cítím. Také mě potěší, když varhany fungují tak, jak mají, a celá liturgie proběhne bez problémů. Rád si zahraji na varhany i ve svém volném čase. To obvykle cvičím a dělám „domácí úkoly“ na varhanický kurz do Třebíče. Rovněž si se zájmem poslechnu nějaký varhanní koncert nebo si prohlédnu varhany v kostelích, které navštívím.

Děkujeme za rozhovor a přejeme mnoho varhanických úspěchů a radostí

redakce

Kronika

Matrika pokřtěných

leden – srpen 2014

Adam David Suchánek, Frederik Vít Lee Schönfeld, Gabriela Marie Dočkalová, Monika Marie Dočkalová, Martin Roman Janovský, Sofia Jana Skřivanová, Mgr. Romana Anna Voháňková, Petr Antonín Kořínek, Diana Marie Magdaléna Hovorková, Helena Sabina Velflová, Jiří Adam Vampola, Jan Jakeš, Marie Laura Králíková, František Filip Králík, František Viktor Schejbal, Anna Robyn Marie Lhotková, Michal Patrik Dolinský, Jana Laura Cínová, Patrick Vanek, Lenka Barbora Klofáčová

Matrika oddaných

leden – srpen 2014

Jiří Lacina a Ing. Lucie Chvojková
Radomír Beran a Mgr. Andrea Zieglerová
Petr Machek a Martina Votavová
Petr Dočkal a Stanislava Kopčková

Matrika zemřelých

leden – srpen 2014

Václav Loskot (1938), Václav Kratochvíl (1948), Jiří Moravec (2001), Marie Kárníková (1931), Ladislav Klement (1937), MVDr. Eva Pechová (1935), Josef Stehno (1918), Jiří Kletečka (1931)

Václav Kopic (1934), Marie Blažková (1930), Marie Grulichová (1922), Josef Neuhöfer (1925), Jiřina Nekolová (1939), Anna Říhová (1929), PhDr.et.Mgr. Josef Štochl (1966), Jaroslava Kocmanová (1945), Anna Beránková (1923)

Marie Adamcová (1933), Pavla Špinarová (1926)

Miroslav Bouchner (1931), Anna Prášková (1923), Anna Petrláková (1919)

Zdeňka Hájková (1926), Jan Bobek (1933), Václav Venzhöfer (1945), Vlasta Burešová (1929), Jaroslav Ort (1930)

Karel Nevole (1962), Emilie Schafferhansová (1921), Marie Duchanová (1926), Jaroslav Šidlák (1947), Františka Kubátová (1922), Anna Zavadilová (1923)

Marie Joklová (1928), Marie Jiráková (1924), Zdenka Drápelová (1943), Jiřina Velíšková (1932), Marta Machová (1924)

Miloslava Čáková (1930), Marie Bečková (1933), Miluše Provazníková (1949), Marie Beránková (1940)

K prvnímu svatému přijímání 11. května 2014 přistoupily tyto děti:

Tereza Brandová, Tereza Heilandová, Magdaléna Jedličková, Marie Laštovicová, Lucie Lukešová, Barbora Mašková, Jakub Motyčka, Eduard Stejskal, Jáchym Šimánek, David Vodrážka

Katechetka: Marie Topolovská

Z farní knihovny

Nedávno se mi dostaly do rukou Farní listy společenství u sv. Antonína v Praze z let, kdy tam jako farář sloužil P. Václav Malý. Pro pozvánku do naší knihovny jsem si vypůjčil článek z jejich titulní stránky:

Sestry a bratři,
žijeme v časech plných duchovních zmatků a tápání. Vynořují se různé pošetilé duchovní nabídky bez pevného základu, které sice nemusí mít dlouhého trvání, ale strhávají s sebou občas i ty, kdo si mysleli, že ve své víře jsou neotřesitelní. Rozhodně není záhodno čelit těmto proudům uzavřeností a chlácholením sama sebe, že jsme imunní. Naopak bychom měli vnímat současné klání na duchovním poli jako výzvu sobě samým: postavit svou víru na skále, k čemuž patří i trvalé sebevzdělávání se v duchovní oblasti. K tomu slouží i naše farní knihovna. Byl bych velmi rád, kdyby služeb farní knihovny využívalo pravidelně více sester a bratří, aby naše farní rodina byla s to vést na základě hlubších znalostí rozhovor s prostředím ovlivňovaným ne vždy pravými hodnotami.

P. Václav Malý

J.S.

Z novinek v knihovně

Louis de Wohl: Longinovo kopí

Karel Fořt: Život voněl člověčinou

Václav Vacek: Měl jsem štěstí na lidi

Jana Croy: Královéhradečtí biskupové a jejich rezidence

František Skřivánek, Marie Jiroušková: Poodhalená minulost
Golčova Jeníkova

Josef Rabas: Biskup Anton Alois Weber

J.S.

Nová kniha o diecézi

*Kniha **Královéhradečtí biskupové a jejich rezidence** je velký dokument 350 let staré historie diecéze, představuje osobnosti všech 25 ordinářů biskupů, jejich duchovní zaměření, kulturní aktivity a nahlíží i do jejich soukromí. Autorkou je PhDr. Jana Croy.*

Sepětí trůnu s křesťanstvím je téměř neomezené ze začátku vzniku biskupství, v polovině 19. století se začíná silně rozvolňovat a v druhé polovině 20. století je stát vysloveně vůči církvi nepřátelský. Tento postoj nutí biskupy, aby čelili společenskému tlaku a vytvářeli si postupně obranné pozice až do ekonomické samostatnosti. Nyní si již nedovedeme představit, že by biskupové jezdili na letní pobyt ze sídelního města Hradce Králové do zámku v Chrasti u Chrudimě, jak tomu bylo za Mons. Píchy ještě před 65 lety, který na zámku pobýval od svátku Božího těla do svátku Všech svatých. I když se mnoho nezměnila statistika počtu občanů v oblasti, počet kněží je na pětinu a registrovaných věřících stále ubývá.

Nechuť měst a dělnických vrstev vůči církvi se projevovala ve vztahu již k prvnímu českému vlastenci a nešlechtici, **biskupu Eduardu Brynychovi** (působil v letech 1893-1902), který zastával českou národní myšlenku, byl nakloněn dělnictvu a sociálně slabým a vystupoval jako iniciátor katolického spolkového života. Ještě ze svého mládí pamatuji jím iniciované vývěsky v kostele: „Proti slovu máme slovo, proti knize nebo listu musíme dáti knihu nebo list, proti spolku musíme postavit spolek, proti činnosti činnost, proti zášti

a fanatismu musíme dát lásku a klidnou odhodlanost.“ Založil čilou biskupskou tiskárnu, která vydávala ve velkém množství katolické tiskoviny.

Zažil jsem biskupa **Mons. Mořice Píchu**, který mě na jaře 1941 biřmoval. Tenkrát se biřmovalo zhruba ve dvou vikariátech ročně, což současně znamenalo jakousi vizitaci; biřmovanců byly tisíce. Biskup Pícha byl přísný a důsledný pán, o němž se šířilo mnoho historek. Jedna z nich líčila, jak za války tři bohoslovci napsali na duchovní správy ve farnostech dopis a prosili o příspěvky nebo vikuálie; mnoho adresátů vyhovělo a pan biskup se o tom dozvěděl. Porovnal oficiální příspěvky s těmito „mimořádnými“ a při svém suchém humoru iniciátory oslovil jako by byli biskupy, čímž jim trefně naznačil, že takové dopisy může podle církevního kodexu odesílat jenom biskup. Na přimlvy rektora a dalších představených viníky ze semináře nevyloučil. Uskutečňoval i praktickou společenskou výchovu, když každý týden pozval k sobě ke stolování tři bohoslovce, aby se učili způsobům a byli připraveni s patronátními pány jednat. Pohřeb biskupa Píchy v listopadu 1956 byl rozpačitý, poněvadž zemřelý, který celý život kanonické právo striktně dodržoval, měl za smuteční hosty dignitáře pochybné kanonické hodnoty se štafáží nepřátelských úřadů a tajné bezpečnosti.

V knize jsem se poprvé dočetl hodnověrné verze, proč Mons. Pícha nebyl po převratu v roce 1945 jmenován pražským arcibiskupem. Po smrti kard. Kašpara v roce 1941 byl arcibiskupský stolec pět let neobsazen a rovněž olomoucký arcibiskup Prečan byl vážně nemocen. Doyenem biskupského sboru se stal biskup Pícha a zastupoval před státem církev. Pius XII. měl v úmyslu hned po válce jej jmenovat pražským arcibiskupem a při nejbližší příležitosti kardinálem. Znal ho navíc od dob studií, protože byli spolužáky na fakultě církevního práva v Římě. Prezident Beneš uvítal možnost mít v Praze kardinála. Přesto ke jmenování nedošlo, patrně na zákrok čs. vlády, když se Mons. Šrámek ostře proti osobě biskupa Píchy postavil. (Svědectví J. Machuly v knize Vatikán a Československo.) Místo toho se u nás začala náznakově šířit biskupova dehonestace z nuceného jednání s protektorátním ministrem Moravcem a K.H. Frankem z 26.4.1945, z jehož pozvání nebylo úniku.

Maně nás napadne, že z působení biskupů přežila umělecká díla, že řada biskupů byla štědrými mecenáši výtvarných děl a věnovala na jejich vytvoření nemalé prostředky. Je to pastva pro oči, povznáší nás, když hledíme na umělecké výtvořy a poznáváme krásu. Ale vlastní obraz duše bude jednou pro nás mnohem krásnější. **Každopádně kniha je významná pro připomenutí zapadlých historických forem v působení církve a pro poučení by neměla chybět v knihovnách farností.**

sc

Noví svatí papežové

V neděli 27. dubna 2014 svatořečil v Římě papež František své dva předchůdce – papeže Jana XXIII. a Jana Pavla II. Pro připomínku uvádíme stručně některé údaje, na které si mnozí z vás jistě z minulosti sami vzpomínají.

Jan XXIII.

*25.11.1881 +3.6.1963

- vlastním jménem Angelo Giuseppe Roncalli, Ital
- papežen zvolen 28.10. 1958
- v čele církve stál 4,5 roku
- přezdívka „Dobrotivý papež“ nebo „Papež míru“
- svolal II. vatikánský koncil
- zmírňoval politické konflikty v období studené války
- často „utíkal z Vatikánu“ mezi obyčejné lidi
- omezil nebo zrušil mnoho ceremoniálních zvyklostí
- papežské heslo „Oboedientia et pax“ = „Poslušnost a mír“
- blahorečen 3.9.2000 papežem Janem Pavlem II.

Jan Pavel II.

*18.5.1920 +2.5.2005

- vlastním jménem Karol Józef Wojtyła, Polák
- papežem zvolen 16.10. 1978
- v čele církve stál 26,5 roku
- přezdívka „Papež mladých“ nebo „Papež úsměvu“
- zavedl Světové dny mládeže
- přispěl k pádu železné opony a komunismu ve státech východní Evropy
- vykonal nejvíce zahraničních cest a návštěv
- blahorečil a svatořečil více lidí, než jeho předchůdci dohromady
- třikrát navštívil naši zemi (1990, 1995 a 1997)
- papežské heslo „Totus tuus“ = „Celý tvůj“
- blahorečen 1.5.2011 papežem Benediktem XVI.

Pápeži Božej lásky a milosrdenstva

Na zoznam svätých v katolíckej cirkvi pribudli len pred pár mesiacmi aj mená dvoch pápežov – Jána Pavla II. a Jána XXIII. Na ich svätorečení v Ríme 27. apríla 2014 zúčastnilo takmer milión pútnikov z celého sveta, medzi ktorými nechýbali ani veriaci z nášho regiónu.

Svätorečenie alebo kanonizácia je slávnostné vyhlásenie Cirkvi, že kandidát hrdinsky praktizoval čnosti a vo svojom živote bol verný Božej milosti. Teda i napriek svojim ľudským slabostiam rástol v láske k Bohu i ľuďom a tak sa stal pre nás vzorom a teraz v nebi i orodovníkom u Boha.

Nedávna slávnostná udalosť v Ríme bola mimoriadna tým, že boli svätorečení naraz dvaja pápeži 20. storočia, ktorých si mnohí ešte osobne pamätáme. Pre mnohých z nás a veriacich z nášho regiónu je blízka najmä osobnosť Jána Pavla II., ktorý tri krát navštívil Českú republiku (21.–22. 4. 1990 navštívil Prahu, Velehrad a Bratislavu, 20.–22. 5. 1995 Prahu a Olomouc a 25.–27. 4. 1997 navštívil Prahu a Hradec Králové).

Obaja zosnulí pápeži sú považovaní za najobľúbenejšie a najvplyvnejšie hlavy katolíckej cirkvi v novodobých dejinách. Ján Pavol II. stál na jej čele od 16. 10. 1978 až do svojej smrti 2. 4. 2005 a významne prispel k pádu komunistických režimov vo východnej a strednej Európe. Ján XXIII., pápež v rokoch 1958–1963, zvolal historický druhý vatikánsky koncil, ktorého úlohou bolo reagovať na potreby modernej doby.

Svätorečenie sa začalo o 10:00. Slávnostnú omšu koncelebrovalo približne 150 kardinálov a tisíc biskupov, medzi nimi aj náš královohradecký biskup Ján Vokál. Prítomní sú aj zástupcovia iných náboženských spoločností. V nedeľu ráno sa program na Svätopeterskom námestí začal o 9:00 modlitbou korunky Božieho milosrdenstva so spevom Zboru Rímskej diecézy a sláveniu predchádzal spev litánií ku všetkým svätým. K zboru Cappella Sistina sa pripojila Krakovská filharmónia a spevácky zbor z diecézy Bergamo. Sväté prijímanie rozdávalo na Námestí sv. Petra a na Via della Conciliazione skoro 900 kňazov.

Slávenie sa začalo samotným obradom svätorečenia, trojitou žiadosťou prefekta Kongregácie pre kauzy svätých kardinála Angela Amata adresovanou pápežovi Františkovi. Nasledovala slávnostná formula, ktorú predniesol pápež na potvrdenie návrhu, aby si univerzálna Cirkev uctila nových svätých. Po kanonizačnej formule boli prezentované relikvie nových svätcov. Ostatky Jána XXIII. poniesli niektorí z jeho príbuzenstva spolu s primátorom mesta Bergamo a predsedom Nadácie pápeža Jána XXIII. V prípade Jána Pavla II. to boli dve

ženy. Po vďakyvzdaní eucharistickej slávenie pokračovalo spevom Glória. Evanjelium bolo prednesené v gréčtine a latinčine. Mesto Rím pripravilo pre slávnosť 16 veľkoplošných obrazoviek. Nachádzali sa v blízkosti Vatikánu, v parku pri Anjelskom hrade, na námestí Navona pre poľských pútnikov a pred Bazilikou Santa Maria Maggiore. Pre frankofónnych pútnikov bol pripravený prenos na námestí Farnese.

Obaja noví svätci, teda nielen Ján Pavol II., ale aj Ján XXIII. dokázali spájať ľudí počas ich pontifikátu a toho dôkazom boli aj davы ľudí vo Vatikáne a celom meste. V predvečer slávnosti som sa išiel pozrieť na námestie sv. Petra vo Vatikáne. Všetky ulice v okolí Vatikánu boli preplnené a čakalo sa na ranné otvorenie námestia. Počasie v noci nebolo veľmi príjemné. Jemne mrholilo a bola pomerne zima. Všetky kostoly v centre Ríma boli otvorené celú noc, aby si pútnici mohli odpočinúť a trochu si aj pospať v spacákoch na zemi pomedzi lavice. Civilná obrana mesta Ríma rozdávala zdarma fľaše vody a drobné občerstvenie v podobe sladkých koláčov po celom meste. Napriek davu pútnikov, bolo cítiť pokoj a radosť z nasledujúcej slávnosti. Pútnici spali, modlili sa, alebo sa len tak rozprávali medzi sebou.

Obidvaja svätí žili medzi nami, na zemi. Boli ako my, len sa vyznačovali túžbou po svätosti. Naplno sa odovzdali Božej láske, žili Evanjelium a hlásali ho všade, kam prišli – slovom i svojím životom a vydali svedectvo, že je možné i v dnešnom svete – aj uprostred mnohých povinností a starostí svojho stavu, utrpeniu, či chorobe – žiť sväto.

P. Tomáš Rastislav Höger, O. Praem.

Ježíš, Dobrý pastýř, mě volá jménem

Barunko, Davide, Markétko, Ondřeji, Štěpáne... znělo v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové. Při mši svaté přicházely všechny děti postupně dopředu a otec biskup jim žehnal.

V sobotu 17. května 2014 se v rámci oslav 350 let výročí založení diecéze konalo v Hradci Králové diecézní setkání dětí, kterého se hojně zúčastnili i zástupci z naší havlíčkobrodské farnosti. Na děti i jejich doprovod čekal bohatý a zajímavý program v prostorách Nového Adalbertina i v sousedním kostele Panny Marie. Skupinka havlíčkobrodských menších dětí se zapojila do programu s názvem: *Jaké to bylo ve škole řeholních sester a jak učily i hluchoměné děti*, starší děti a mládež se zase dozvěděli něco zajímavého o mariánských sloupech. Z výtvarných dílen si děti odnášely hezké výrobky a různé dárky.

Také jsme měli možnost prohlédnout si s průvodcem biskupskou rezidenci a galerii obrazů všech biskupů od založení diecéze roku 1664. Navštívili jsme biskupskou knihovnu se vzácnými starými knihami a císařský salonek. Nejhezčí pak byla návštěva biskupské kaple sv. Karla Boromejského, kde v nelehkých dobách v roce 1950 přijal tajně biskupské svěcení otec biskup Karel Otčenášek z rukou svého předchůdce biskupa Mořice Píchy.

Odpoledne se konala v katedrále Sv. Ducha mše svatá s otcem biskupem Josefem Kajnekem. Děti z celé diecéze zaplnily katedrálu do posledního místa. Dětská schola od nás z Havlíčkova Brodu byla pověřena hudebním doprovodem ke mši svaté, který se velice vydařil. Menší i větší děti zpívaly a chválily Pána s opravdovým nadšením.

Při mši svaté se četlo evangelium o Dobrém pastýři, který zná svoje ovce a volá je jménem. Proto pak byly děti vyzvány, aby přicházely, jak budou volány svým jménem, dopředu k oltáři a otec biskup, Ježíšův zástupce, každému dával křížek na čelo. Jak sám otec biskup Josef řekl, nežehnal dětem jen pro tuto chvíli, ale vyprošoval jim požehnání i do budoucnosti, na celou jejich životní cestu.

Na závěr setkání dostal každý kousek velkého „narozeninového“ dortu diecéze a na památku pexeso o všech hradeckých biskupech a malou dřevěnou ovečku. Bylo to moc milé a povzbuzující setkání v srdci naší diecéze. Díky všem z Hradce Králové i z Havlíčkova Brodu, kteří se podíleli na jeho organizaci.

M.R.

Noc kostelů

Myšlenka Noci kostelů se zrodila ve Vídni roku 2004. Tehdy jeden nadšený kostelník před odchodem z kostela pustil hudbu, zapálil svíčky a nechal otevřené dveře. To přilákalo několik kolemjdoucích, pro které pak udělal komentovanou prohlídku. Prohlídka měla velký úspěch. Kostelníka to potěšilo, a tak se o svou radost podělil s kamarády. O rok později se ve Vídni utvořil tým, který vypracoval koncept pro první Noc kostelů. Z Vídně se akce rozšířila po celém Rakousku.

V roce 2009 se jako první u nás připojila k Noci kostelů brněnská a plzeňská diecéze. Každým rokem se připojují další města naší země a další státy Evropy. V letošním roce se v Česku do této akce přihlásilo více než 1 400 kostelů a bylo zaznamenáno 450 000 návštěvnických vstupů.

Noc kostelů neklade na příchozí žádné nároky ve smyslu náboženského přesvědčení. Nabízí široké veřejnosti možnost vstoupit do prostoru kostelů, věží, varhanních kůrů a sakristií. Podívat se do míst, kolem kterých chodíme třeba denně, ale mnohdy ve spěchu a nevšímavě. Záměrem projektu je přivítat v otevřených kostelích návštěvníky kulturním programem, koncerty a komentovanými prohlídkami. Sdílet, že chrám jako posvátný prostor je i pokladnicí umění a krásy.

S touto myšlenkou jsme se u nás, v havlíčkobrodské farnosti, připravovali na Noc kostelů letos již po čtvrté. Večerní program jste mnozí i přes nepřízeň počasí navštívili. Po inspiraci z Chotěboře jsme se rozhodli zařadit do programu Noci kostelů dopolední předprogram, určený pro žáky základních škol. Na naši nabídku reagovali učitelé ze školy Štáflova, Nuselská, V Sadech a Konečná.

Děti si v doprovodu svých vyučujících prohlédly sakristii a seznámily se s nejčastěji používanými liturgickými předměty a oblečením. Odborného výkladu přizpůsobeného věku dětí se ujal pan Mgr. Staněk v kostele svatého Vojtěcha, v kostele Nanebevzetí Panny Marie pan Mgr. Hájek.

V kostele Nanebevzetí Panny Marie navštívily děti velký i malý kůr a se zaujetím poslouchaly ukázky varhanní hudby. Varhany jako nástroj i vyprávění mladého varhaníka Václava Růžka se moc líbilo.

Z průběhu dopoledního setkání si všichni organizátoři odnesli velice krásný zážitek setkání s dětmi, které byly duchovně - kulturním dědictvím uchovaným v našich kostelích - osloveny, což dokládal jejich živý zájem, bohatá účast a množství otázek.

Děkuji všem organizátorům i účinkujícím za ochotu a vstřícnost rozdělit se o svůj čas, nadšení a talent s těmi, kteří do otevřených dveří kostela nahlédli třeba váhavě a poprvé.

Děkuji všem, kteří Noc kostelů i letošní rok podpořili svou modlitbou.

Marie Topolovská

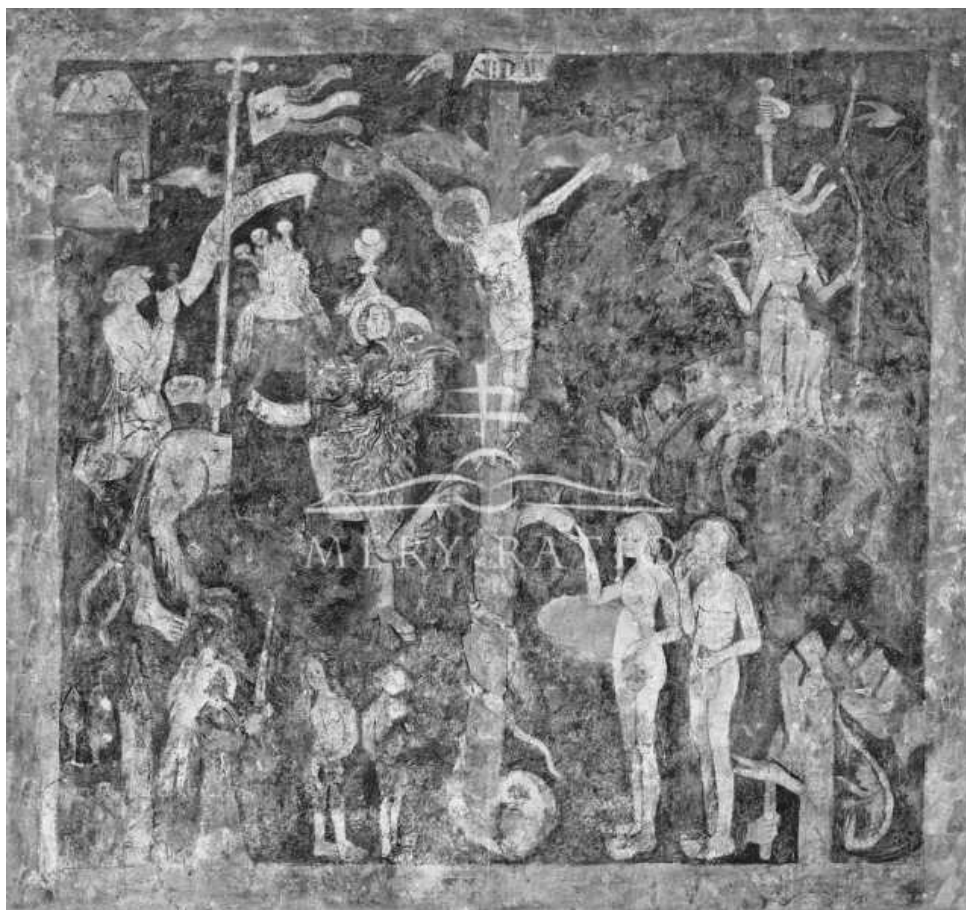

Strom života

Na počátku léta v červnu jsem se zúčastnila úžasného zájezdu. Obdivovali jsme katedrály, historická města, staré kostelíky a sledovali stopy Mistra Pavla z Levoče na Spiši, i v sousedním Polsku. Průvodce pan magistr Jaroslav Staněk mistrně proměnil poznávací zájezd v pouť, na níž bylo stále nejen co obdivovat, ale i příležitost žasnout nad moudrostí a vírou našich předků i současníků.

Jednou z nejstarších osad pod Spišským hradem je vesnička Žehra. Stoupáme ke kostelíku Svatého Ducha po 93 schodech a věříme, že paní průvodkyně na nás čeká, přestože je už podvečer. Vítá nás Anna Orlovská, obyčejná, milá starší paní, kostelnice.

Podle historických pramenů byl kostel dostavěn v roce 1275. Je původně románský s gotickými malbami. V roce 1410 vzniká na severní straně lodi kostela nejznámější freska Strom života. Je to Bible chudých, dědictví nevyčísitelné hodnoty teologické i umělecké, skvost zapsaný v roce 1993 do seznamu kulturního dědictví UNESCO. Freska Strom života v sobě skrývá vzácné myšlenky a hlubokou znalost Písma svatého autorů - malířů, kteří formou maleb lidi vzdělávali a zanechali tento odkaz nám i budoucím generacím.

Paní průvodkyně vypráví o jednotlivých částech kostela, vysvětluje symboliku fresky a ostatních maleb tak poutavě, že cítíme, jak opravdu věří tomu, co říká. Jak věří tomu, co říká Bůh. Dokladem je i báseň, kterou o fresce Strom života napsala.

Zde je v originále i pro vás.

STROM ŽIVOTA

Skutočný nekonečný príbeh začal sa ešte v raji,
keď Pán Boh prvým ľuďom odovzdal vzácne dary.
Dar rozumu, slobodu vôle i srdcu city lásky,
svoj obraz vložil do duše, by nikdy nepoznala vrásky.

Človek, však, ináč rozhodol. Chcel by sa rovnať Bohu!
V skúške zavrhol šťastie s Bohom, a tak zanechal rajskú oblohu.
Tvrdá zem, kliatbou značená, pot jeho tváre žiada.
A lásky puk, len čo rozkvitá, hneď sa ho chytá zrada.

Keď únava ho premáha a slabnú sily tela,
pokorne volá k Bohu, aby poslal Spasiteľa.
Boh sám im to raz prisľúbil a čaká pravú chvíľu,
kým svet nezrodí Máriu, nepoškvrnenú devu milú.

Jej dáva znovu poklad svoj, dar – svojho jediného Syna,
aby bol s ľuďmi – jeden z nich, ktorého neznesvätila vina.
V tej tichej, svätej hviezdnej noci zrodil sa z čistej Panny,
by otvoril nám bránu večnej radosti, za nás bol ukrižovaný.

On – Nový Adam – odčiniť, čo prvý Adam zhubil,
aby ľudské stvorenie si znovu Nebeský Otec obľúbil.
Ten nekonečný príbeh Lásky má hrdinu i v každom z nás.
Putujeme do nebeskej vlasti. Boh je neopakovateľný aj v nás.

Keď sa tvoj Strom života z raja zmení raz v Golgotu,
i vtedy – z kríža – volaj Pána! On ti odpovie: „Som tu!“
Potom ťa zavedie ešte ďalej – na novú, nekonečnú alej,
kde ťa predstaví Otcovi v kráľovstve Božom. Amen!

Anna Orlovská, 2001

Marie Topolovská

Pout' do Neratova v Orlických horách

Historie

Neratov je známým poutním místem od 60. let 17. století, kdy rokytnický farář nechal podle svého snu vyřezat milostnou sošku Panny Marie, která byla 15. srpna 1661 přenesena z Rokytnice do Neratova. V letech 1723 – 1733 byl vystavěn nový kostel Panny Marie Nanebevzaté, pravděpodobně podle plánů G. B. Alliprandiho. Zajímavá je také severojižní orientace kostela.

10. května 1945 kostel po zásahu střelou z pancéřové pěsti Rudé armády vyhořel. Požár roztavil hodinový stroj i zvon, avšak interiér byl uchráněn silnými cihlovými klenbami. I přes snahu místních obyvatel o opravu se v roce 1957 propadly klenby. V roce 1973 byl na trosky kostela vydán demoliční výměr, ale na demolici nezbyly finanční prostředky.

V roce 1992 byl kostel zapsán do Státního seznamu památek. Obnovu provádí Římskokatolická farnost Neratov ve spolupráci se Sdružením Neratov. V roce 1991 se zde konala první pout'. Od té doby se vytvořila nová tradice. V letech 2006 - 2007 byl kostel zastřešen, což vytvořilo podmínky pro jeho další všestranné využití k náboženským i kulturním účelům.

Sobota 16. srpna 2014

Vyjíždíme autobusem z Havlíčkova Brodu v 6:30 h od spořitelny. Máme silný duchovní doprovod – P. Pavla Hroznatu Adamce jako vedoucího zájezdu, P. Tomáše Rastislava Högera a otce Josefa Pecna. Jede 45 farníků.

Neratov leží v chráněné krajinné oblasti Orlické hory na česko-polském pomezí. Sdružení Neratov spolu s Římskokatolickou farností obnovuje poutní místo a rozvíjí život v pohraniční obci. Pečuje o osoby s lehkým mentálním postižením, vytváří pracovní příležitosti pro klienty a okolní obyvatele, podporuje pěstounské rodiny.

Po dosti dlouhé cestě konečně vjíždíme do podhůří Orlických hor. Nestačíme sledovat tu nádhernou scenérii: hory, údolí, lesy osvětlené sluncem. Parkujeme dole v Neratově a už vidíme monumentální poutní kostel. K němu jdeme strmým stoupáním.

Vcházíme do kostela a stojíme v úžasu nad tou neuvěřitelnou krásou: velmi vysoké kamenné zdi, klenba – střecha kostela je zčásti skleněná, později jsme se dověděli, že z leteckého pohledu vytváří kříž. V prostoru za obětním stolem visí z kupole tmavě hnědý velký kříž, v jehož středu je vyřezáno Kristovo tělo, takže vidíme tímto průzorem zadní kamennou stěnu kostela. Je to velmi působivé a nevídané. V tu chvíli se nahrnou slzy do očí, stojíte v úžasu nad lidskou dovedností a Boží velikostí. A když uvidíte prosklenou částí střechy modré nebe, napadne vás: „Brána do nebe.“

Celý prostor kostela byl zaplněn poutníky. Pak začala slavná mše svatá. U oltáře bylo přítomno 12 kněží a biskup Jan Vokál, který sloužil mši svatou s arcibiskupem Morasem z Indie. Po mši se konalo vyhlašování a odměňování nejlepších charitních dobrovolníků – podle zásluh stříbrnými a zlatými medailemi a květinovými dary. Blahopřání a květiny udělovali oba biskupové. Z Havlíčkobrodsko byly oceněny tři charitní pracovnice. Blahopřejeme. Další pracovníci byli z Diecézní charity Hradec Králové.

Po skončení tohoto ceremoniálu jsem spolu s poutnicí Evou šla k obětnímu stolu, kde se už tvořil hlouček poutníků. Obětní stůl je zhotoven z mramoru dovezeného z Turecka, vínové barvy. Dověděly jsme se, že v něm je označené místo, kde jsou uchovány ostatky (vlasý) sv. Jana Pavla II. Tohoto místa jsme se s ostatními s hlubokou úctou dotýkaly. Prohlédly jsme si vyřezávanou neratovskou Madonu, svatostánek, květinovou výzdobu...

Venku v okolí kostela byly prodejní stánky s výrobky chráněných dílen, zboží všeho druhu jak je na poutích běžné. My jsme si daly s Evou kávu a výborný „chodský“ koláč. Mezi tím vším probíhaly sportovní soutěže tamní mládeže v běhu a dalších disciplínách. Prováležo nás aprílové počasí – slunce, dešťové přeháňky, ale měly jsme se kam schovat.

Všechny zájezdy, které pořádá náš pan vikář Pavel Hroznata Adamec, mají silný duchovní náboj a vše je vždy perfektně zorganizováno. Škoda těch několik neobsazených míst v autobuse! Tak příště...

Pavla Netušilová

Neratovská Madona

*Pomoz nám prosím, naše milá Paní,
postavit z trosek zas krásný chrám.
Ten první z kamene, ten druhý v srdcích,
tak jak si přeje Tvůj Syn – Král.*

Letní tábor Jeníkov 2014

Počátkem srpna jsme se jako každý rok opět vydali na farní tábor do Jeníkova u Hlinska. Letos jsme spolu s Robinsonem Crusoe ztroskotali na pustém ostrově a naším úkolem bylo zvládnout všechny nečekané nástrahy.

Za celý týden jsme toho stihli mnoho. Hned po příjezdu začaly seznamovací hry s plachtou a míči. Z dalšího programu se mi asi nejvíce líbila dobře vymyšlená hra jménem Přístavy. Každé družstvo si muselo zakoupit různé zboží a potom ho co nejvýhodněji směnit v přístavech.

Jako každý rok jsme i letos ve středu navštívili hlinecký bazén, kde jsme se krásně vykoupli. Po návratu do tábora nás přijeli navštívit naši kněží P. Hroznata a P. Damián. V podvečer jsme měli mši svatou v táborové kapli. Ve čtvrtek večer proběhla diskotéka s DJ Kořenem. Po diskotéce se starší děti vydaly na dobrodružnou Noční hru, kterou si pro ně připravil Vojta Kletečka (poslední skupina přišla až v 5 h. ráno ☺).

Tábor jsme zakončili bitvou proti domorodcům, kteří zajali Robinsona. Podařilo se nám ho vysvobodit. Večer jsme po kratší stezce odvahy měli velkou hostinu, kterou pro nás připravily paní kuchařky. V sobotu už jsme se jen sbalili, uklidili a odjeli domů.

Letošní tábor byl výborný. Ráda bych poděkovala všem, kteří se podíleli na jeho přípravě a už se těším na příští rok.

Markéta Vodrážková

Veřejné vyznání

Duch Svatý působící v nás od chvíle našeho křtu nám pomáhá poznat lásku Boha k nám a zároveň v nás probouzí a rozvíjí naši lásku k Bohu.

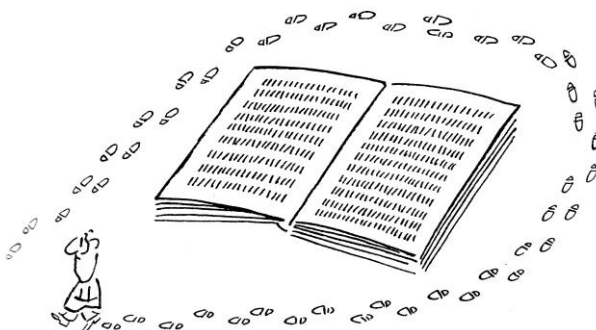
Je mi 37 let a svátost křtu mi byla udělena již po 5 měsících života. Tím jsem byl přijat do Kristovy školy s odkladem na buhvídky/Bůh ví kdy. Bůh ví i proč jsem měl být tak dlouho vystaven učení tohoto světa, které vychází z předpokladu, že Bůh není a na jeho místo byla dosazena věda. Přesto si zpětně uvědomuji, jak jsem byl občas tak blízko prohlédnutí lásky neviditelného Otce skrze Ducha Svatého.

Tak asi kolem 12. roku vznikla ve mně potřeba zjistit, jestli je to s mým životem opravdu tak kruté, tzn. že z pohledu časové přímky je to pouhá úsečka, která je určena dvěma body: narození, smrt. Učitelé byli shovívaví, avšak jejich reakce ukazovaly, že tomu tak je. Přesto si nyní vzpomínám na náznak cesty, která nekončí smrtí a to skrze ústa mé maminky. Jednalo se o používání slovíčka druhých, a tak jsem ho začal používat i já. Bylo to „ježíšmarja“. Zásada zněla: „Neber jméno Boží nadarmo!“ a já jí přijal bez reptání a dalšího vyzvídání.

Dalšími světlými okamžiky mého mládí, kdy jsem byl Bohu blíže, byly návštěvy kostela Nanebevzetí Panny Marie v Habrech o vánočních svátcích za účelem pozorování sestaveného betléma. K úplnosti výčtu, kdy jsem byl na návštěvě u Ježíše Krista jako dítě, které ještě nebylo přijaté do Kristovy školy viditelně, byl pohřeb mé prababičky opět v haberském kostele v 1. polovině 90. let a několik svateb mých blízkých.

Na havlíkobrodském gymnáziu jsem s pomocí třídní učitelky změnil své smýšlení o užitečnosti pro druhé jako učitel na profesi veterináře a až zpětně si uvědomuji, že jsem to dostal potvrzené od Boha skrze sny. Jinak bych se stručně v tomto čase popsal jako dospívající osoba

s velmi dobrými známkami a spoustou přátel získaných nejen skrze studium, ale také skrze vášeň k fotbalu, kterou jsem naplňoval nejen aktivně ale i pasivně. Také jsem se oddával typickým radovánkám vrstevníků (hospoda, diskotéky, zábavy, plesy), kde jsem rovněž nebyl schopný rozlišovat Ducha Svatého od ducha zlého a přijímal pouze to, co mi právě vyhovovalo. Podstatnými modlami mého dospívání se tedy stávaly fotbal a alkohol. Průvodci při poznávání novinek

života (učitelé školy života) se začali pomaličku stávat s tím související kamarádi. Ještě že rodiče měli nade mnou v tomto výše popsaném výčtu mých špatností zatím navrch, a tak jsem dokázal nadále hledat smysl v tom být pracovitý, či spíše užitečný pro druhé.

Jenže s přechodem na školu vysokou opět zeslábla mocenská kontrola rodičů a učitelů a tím vznikl větší prostor pro naslouchání ducha tohoto světa hlavně skrze nové přátele. Jednalo se o partu kamarádů získaných z řad studentů, kteří měli rádi hlavně fotbal či pivo.

Samozřejmě jsem podlehl pokušení z tohoto úhlu pohledu posuzovat druhé a získávat je jakýmkoliv způsobem mezi své blízké a pokud jejich životní priority nebyly podobné našim, tak se stali zdrojem našich špatných řečí a někdy snad i skutků. Hloubku této mé hříšnosti by bylo lepší nechat hovořit ty, kterých se to týká, upřímně jich lituji a pokud by to šlo, moc rád bych vše vyslechl, abych nepromarnil čas určený Kristem ke spáse své a mých blízkých. Je naší přirozeností hledat viníka v druhých a sám sebe omlouvat a zde by se nabízela omluvenka typu, však jsem zatím nic o Bohu nevěděl, ale to neznamená, že bych mohl být zlý k druhým, aniž bych nenesl důsledek svého jednání.

Dovolte mi ještě vyznat obecnou špatnost, z které pak vycházel můj nedobrý vliv k nejbližším. Pramení z toho, že od první třídy jsem vždy byl velmi dobrý ve škole, a tak se mi do těla dostalo se vcítěním se s druhými i nadřazenost v moudrosti a rozumu. Někdy jsem dokonce, a to těm nejbližším, radil, co je pro ně dobré, aniž bych byl o to jimi žádán. Jinými slovy - mám v sobě špatnost nadřazeného rodiče ve vztahu k druhým a přitom se tak přece k nám, jeho dětem, Kristus nikdy nechová. On je naším otcem a my máme nést jeho odkaz. V mém okolí však jsem pozoroval, že k dobrým věcem nebo spíše k obrazu mému, je nutné druhého přesvědčit, zmanipulovat, popř. zastrašit. Takový obraz jediného Otce však skrze učení našeho Pána nemám a pak je nutné s pojmenovaným zlem skoncovat. Pokud mou pravou životní touhou je věčnost.

Vybřednutí z tohoto na první pohled krásného období nezávislosti, které jsem ale začal vnímat jako stav špatný, jsem viděl jako někteří moji přátelé v příchodu viditelného zachránce, budoucí životní partnerky. Ty, co by možná o mě stály, jsem si dovilil odmítat a ty, po kterých jsem toužil, odmítaly mne. Nyní volám: "Bohu díky!" Samotné studium na vysoké škole bych označil za velmi šťastné, tzn. požehnané. Přesto jsem zažil jednu krizi, kde si vzpomínám, že to tehdy nebylo pro mě příjemné, a tak jsem chtěl z univerzity odejít, avšak tvrdá slova mého táty mě dokázala udržet na cestě, která měla úžasný konec.

Na podzim roku 2002 jsem vstoupil do posledního ročníku studia a dostal jsem překvapivou sílu, abych změnil své jednání a tím přestal čekat na změnu života skrze druhé. Jinak řečeno - přestal jsem být dítětem a stal jsem se dospělým. Tím pádem se mohlo naplnit volání po hledání budoucí životní partnerky a ne ženy, od které jsem očekával, že mi bude vlastně zachráncem-rodíčem. Odlišné chování jako první pociťovali mí staří kamarádi a bylo to samozřejmě k jejich nelibosti. Nejenže jsem více studoval, ale začal jsem se radovat s druhými, aniž bych předtím něco požil na posilnění a hlavně jsem začal otevírat Bibli ve chvílích odpočinku od učení.

V druhém semestru tohoto úžasného školního roku jsem ale přišel o svého dědu, který v mých očích nádherně zvládnul nerovný boj s rakovinou se všemi těžkostmi. Chtěl bych zmínit, že přestože měl děda církevní pohřeb, tak jsem se cítil nadále v kostele cizí a kolem sebe jsem pořád neviděl vhodného průvodce či učitele nauky o Bohu. Až před promoci jsem dokázal přijmout Boží nabídku v dívce a začalo krásné dobrodružství seznamování a poznávání, jestli bychom se k sobě nehodili. Ještě však musím doplnit, že k promoci jsem ke svému překvapení dostal od svého křestního kmotra s manželkou zlatý řetízek s křížkem. Jinak co se týče víry, tak nastalo období vzdoru. Ano, ještě tři roky jsem vzdoroval v přijetí víry. Moje manželka má ten dar, že je odmalička o Bohu informována. Bohudíky, že ve všech těžkostech, které jsem na ní skrze své získané vědomosti připravil, ve víře vytrvala a vydržela.

Nastalo tedy zhruba tříleté období, kdy jsem na jednu stranu nedokázal opustit naučené argumenty, že Bůh neexistuje a přitom jsem začínal pomalu cítit sympatie s vírou ve věci sice neviditelné, ale přitom vnímané jako něco dobrého a krásného. A v této své životní rozpolcenosti jsem poprvé zažil setkání s andělem. Až dodatečně jsem se teprve dozvěděl, že anděla ve svém životě poznám

podle toho, že setkání s ním začíná: „Neboj se ...“ Muselo to být v roce 2005, kdy jsem v kostele při homilii zaslechl ono: „Neboj se a jdi do toho úžasného dobrodružství jménem MANŽELSTVÍ, k tomu jsi byl stvořen!“ A tak jsem se v nadcházejícím čase vánočním dokázal osmělit a požádat svou přítelkyni o ruku...

K.Č.

(Pokračování příště)

Jak jsem během jednoho víkendu zpíval dvěma biskupům

V sobotu 13.9.2014 jsem se zúčastnil poutní mše svaté v Želivi s naším farním sborem z Havlíčkova Brodu. Protože se letos slaví 350. výročí založení královehradecké diecéze, chtěli také chrámoví muzikanti z Havlíčkobrodsko, Humpolecka i Pelhřimovska přispět svojí troškou do mlýna a připravili si krásnou středověkou latinskou mši od Giovanni Grossiho pro čtyři hlasy s doprovodem smyčcových nástrojů.

V Havlíčkově Brodě jsme nácviku se sborem obětovali celé prázdniny a pilně jsme pod vedením Aleny Gallové nacvičovali, protože šlo o poměrně náročnou skladbu. Generální zkouška proběhla přesně týden před slavnostní mší v Želivi. Ačkoliv některým z nás už trochu docházely síly, tak návštěva kláštera, nádherné prostředí premonstrátské kaple a krásná hudba nám dodaly chuť naše úsilí završit co nejlepším výkonem.

Ráno 13.9. nás v Želivi bohužel přivítala zamračená obloha, ale kolem kostela a v klášteře už bylo velmi rušno. Mši svatou sloužil otec biskup Jan Vokál, opat želivského kláštera P. Jáchym Šimek a dva kněží z Francie, P.Frédéric Vollaud a P.Roland Varin. Tréma z nás po prvních taktech Kyrie spadla a zpívalo se nám velmi dobře. A když nás ještě francouzský kněz, který příputoval z dalekého francouzského Arsu s ostatky svatého Jana Maria Vianey, v kazání pochválil ☺, byl jsem šťastný, že jsme naše úsilí dotáhli do šťastného konce. Musím říci, že zpívat ve velkém sboru s doprovodem smyčců je zážitek, který člověk zažije málokdy. Myslím si, že nikdo z nás nakonec nelitoval námahy a času, které nácviku věnoval.

Druhý den jsme v Havlíčkově Brodě slavili jáhenské svěcení Ing. Petra Trefila a Jiřího Kadlece. Mši svatou tentokrát vedl královehradecký pomocný biskup Josef Kajnek. Když jsme zjistili, že bychom měli zpívat i na této mši svaté, tak jsme se úkolu s radostí ujali. Některé zpěvy ze soboty jsme si tak v neděli zopakovali. Ale pokaždé to bylo pro jiného pana biskupa ☺. Jen škoda, že jsme neměli čas oslovit i kolegy z velkého „želivského sboru“ a mši předvést i u nás v Havlíčkově Brodě. Ale co se nepodařilo nyní, podaří se snad příště.

Na závěr bych chtěl jménem svým a myslím, že i všech kůrových muzikantů a zpěváků, popřát oběma jáhnům a jejich rodinám hodně zdraví, Božího požehnání a milostí do dalších let.

K.R.

Jáhenské svěcení

V naší farnosti se v neděli 14. září 2014 konala slavná mše svatá, při které byli za hojně účasti věřících posvěceni k jáhenské službě dva muži z našeho středu – Petr Trefil a Jiří Kadlec.

Před začátkem mše svaté byli oba kandidáti představeni otci biskupovi Josefu Kajnekovi. Petr i Jiří přede všemi vyznali svou víru a farní obec dosvědčila jejich způsobilost ke kněžskému svěcení. Jáhenské svěcení je první stupeň svátosti kněžství a mohou jej přijímat i ženatí muži, kteří splní předepsaná studia a kteří slyší Boží volání k této službě v církvi.

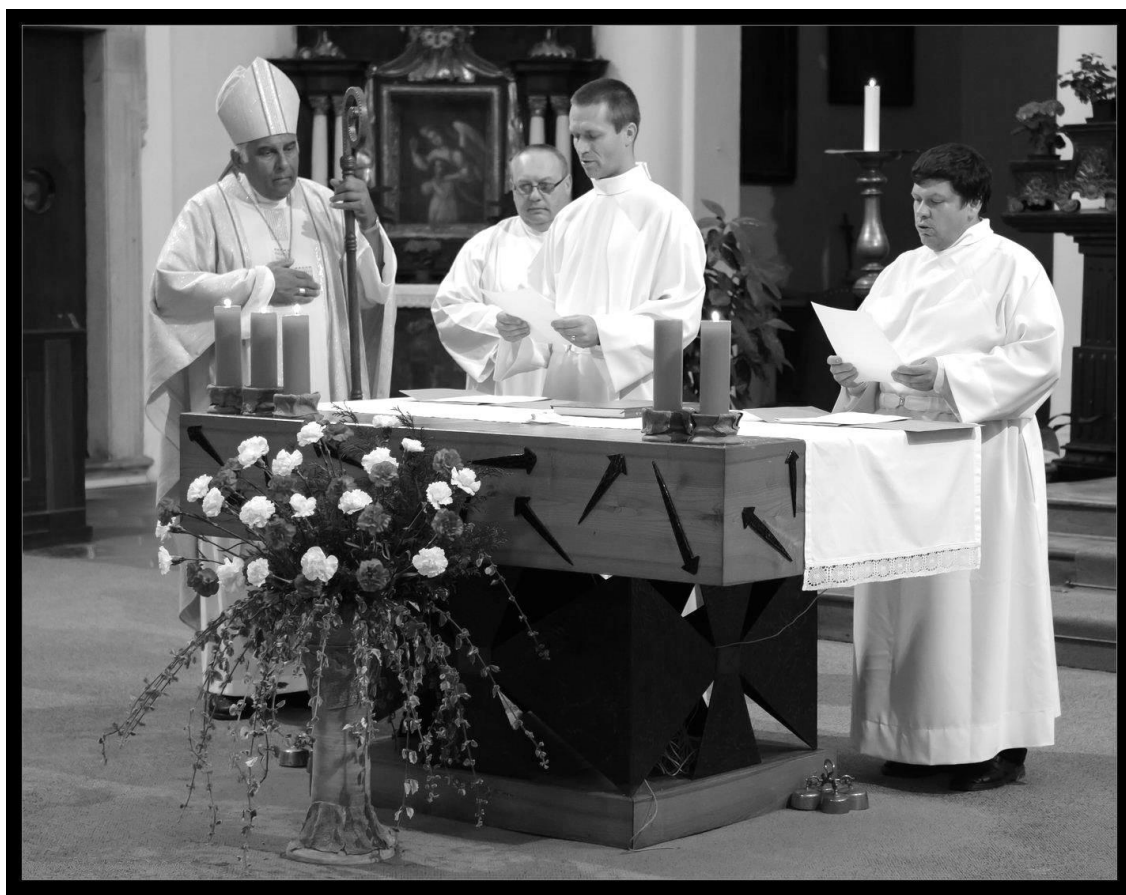

Foto: Petr Zatloukal, projekt Člověk a víra

Děkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie byl zcela zaplněn. Kromě farníků zde byli především rodiny, přátelé a příbuzní obou budoucích jáhnů. U oltáře s otcem biskupem byl náš pan vikář P. Pavel Hroznata Adamec, otec P. Josef Pecen a P. Pavel Veit z Lipnice nad Sázavou a Krásné Hory, neboť do této farnosti nyní patří Jiří, který bydlí v Okrouhlici. Také přijeli další kandidáti jáhenství z královéhradecké diecéze, kteří přijmou toto svěcení v nejbližších týdnech v místě svého bydliště. Přítomen byl i jáhen Josef Poživil z Čáslavi a nechyběli ani mladší i starší ministranti.

Mši svatou doprovázel sbor zpěváků. Obě manželky kandidátů se vystřídaly při čtení z Písma svatého. Po promluvě otce biskupa vyprošovala celá farnost svými modlitbami a zpěvem svatodušního hymnu plnost darů Ducha svatého světiteli i oběma budoucím jáhnům. Potom Petr a Jiří veřejně vyznali před otcem biskupem své odhodlání sloužit nerozděleným srdcem Bohu a připravenost plnit povinnosti vyplývající z jáhenské služby. Své prohlášení zpečetili vložением sepjatých rukou do dlaní biskupa, čímž složili slib úcty a poslušnosti. Také manželky obou kandidátů byly dotázány, zda chtějí být svým mužům v jáhenské službě oporou a pomocí.

Před samotným svěcením jsme prosili o pomoc a přimluvu také všechny svaté při litaniích, při nichž svěcenci leželi tváří k zemi na znamení úplného odevzdání se Bohu a na znamení toho, že přijímají tento zcela nezasloužený dar. Po litaniích nastala nejdůležitější chvíle svěcení. Otec biskup svým vkládáním rukou na hlavu obou mužů a konsekrační modlitbou udělil svátost kněžství – dar Ducha svatého pro jáhenskou službu.

Naši noví jáhni pak přijali jáhenské liturgické roucho. Štolu, která se klade od levého ramene k pravému boku, a svrchní šat – dalmatiku. Od otce biskupa dostali knihu evangelia na znamení toho, že mají hlásat evangelium slovem i životem. Též se pozdravili políbením pokoje.

Foto: Petr Zatloukal, projekt Člověk a víra

Při bohoslužbě oběti již oba noví jáhni přisluhovali u oltáře podle své nové služby a také podávali svaté přijímání. Na závěr mše svaté promluvil nový jáhen Petr za sebe i Jiřího. Ministranti měli připravené tři krásné kytice. Jedna patřila otci biskupu Josefovi. Petr i Jiří mu děkovali za jeho vedení při studiu i za jeho příklad života. Také děkovali svým rodičům a rodinám za vše dobré, co mohli

od nich na své životní cestě přijmout. A komu patřily ty dvě další kytice? „To nejlepší jsem si nechal nakonec,“ řekl při své řeči Petr. A s vroucím poděkováním a políbením darovali oba noví jáhni kytice růží svým manželkám.

Foto: Petr Zatloukal, projekt Člověk a víra

Po skončení mše svaté byli všichni přítomní pozváni na faru, kde bylo připravené občerstvení, při kterém bylo možno prodloužit si tuto slavnostní a významnou chvíli naší farnosti.

Oběma novým jáhnům - Petrovi i Jiřímu – děkujeme za odvahu, s níž byli ochotní učinit tento významný krok ve svém životě a přejeme jim hojnost Božích milostí nejen v jejich nové jáhenské službě, ale zejména Boží ochranu a požehnání pro jejich rodiny.

M.R.

Modlitba za jáhny

Všemohoucí Bože, svěřujeme ti naše nové jáhny. Prosíme tě, pronikej je svým svatým Duchem, aby se dokázali plně spolehnout na tvou pomoc. Dej, aby byli vnitřně pevní ve svém rozhodnutí, skromní v životě a věrní ve svém poslání. Ochraňuj naše bratry a jejich rodiny od veškerého zla, žehnej jim a učiň z nich věrné a odvážné učedníky Ježíše Krista. Amen.

Andělé Boží

Moje generace před 80 lety dobře věděla, kdo jsou andělé Boží a žila s nimi. Na venkově jenom málokde v domácnosti chyběl obrázek anděla strážného. Ten byl zpravidla zobrazen, jak chrání malé děti na cestě po lávce přes vodu nebo před splašeným koňským povozem. Anděl měl podobu krásné dívky se žlutě slunečními vlasy. Babičky učily vnoučata nejdříve modlitbičce Andělíčku, můj strážníčku, později Otčenáš a Zdravas Maria. Tenhleten dětský folklór včetně slavení Mikuláše a Ježíška přispíval k rozvinutí dětské představivosti v lásce a víře. Zažitá duchovní krása nebyla však natolik působivá, aby vydržela po desátém roce věku proti poučování cyniků či pokažených starších spolužáků. Často traumaticky zasahovalo vytěšňování duchovních hodnot z nevhodného výkladu stvoření od učitelů, kteří nerozlišovali pojetí přírodovědné a duchovní. Všeobecná ideologie proticírkevní po nástupu fašismu a hrubého materialismu dokázala zviklat vírou, kterou měli věřící často zažitou jenom povrchně. Naše lidská srdce chladla a ztrácela radost ze života a naději. Mnoho jsme se dozvěděli, naučili a získali, ale spokojeni nejsme.

V roce 1947 vydal Velehrad, nakladatelství Dobré knihy v Olomouci, Nový zákon. Přeložený text od teologů Sýkory a Hejčla upravil profesor Rudolf Col a vyšel ve stotisícovém nákladu. Byl to mimořádný počín, kdy po letech přešlapování o tom, kdo může číst bibli, jak ji vykládat, se dostal text Nového zákona do velkého počtu rodin za nízkou cenu. Pamatuji se ještě na předchozí kostelní vývěsky, které z opatrnosti uváděly, že se doporučuje číst ze schválených textů Nový zákon, zvláště evangelia a Skutky apoštolů, o ostatních částech nebylo zmínky. Colův text se vyznačoval rozdělením jednotlivých pasáží s výraznými nadpisy, dobrými vysvětlivkami a rejstříkem, podle něhož se

daly pasáže pod hesly lehce najít. Jazykově byl text moderní a poznamenaný moravským vlivem. Tento překlad byl překonán až novým vydáním Velehradu v Římě od dominikána Ondřeje Petru v roce 1986, který jsme získávali podloudně.

Z rejstříku Colova textu je možno si seřadit 54 odvolání na úryvky o andělech, ať jde o jejich jsoucno, zmínky jednotlivých kůrů, úkolů andělů, návaznosti zjevení, pád andělů a pododdíl strážných andělů. Tento rejstřík ukazuje, že Nový zákon staví na andělech a činnost Ježíše Krista si nelze bez andělů ani představit.

Obdobně Nový biblický slovník, vydaný v Anglii v roce 1982, u nás přeložený v edici Návrat domů 1996, i když má původ v evangelikální biblistice, plně se shoduje s naším pojetím. Biblický anděl plní funkci Božího posla, který zná Hospodina tváří v tvář, a proto stojí výše než člověk. Patří mezi stvořené bytosti, je svatý a neporušený hříchem, ale také disponuje svobodnou vůlí, takže pokušení a hříchu nemusí někdy odolat. O pádu andělů pod satanovým vedením se v Písmu hovoří na mnoha místech. Andělé ve Starém zákoně se mohou člověku ukázat jako nositelé konkrétních příkazů a zpráv od Boha. Jsou také schopni zvláštním způsobem pomáhat božím služebníkům v nouzi. Velice známí jsou andělé rozmlouvající s Abrahamem a andělé na Jakubovu žebříku. Působením andělů se zvláště zabývá kniha Daniel, tady dostávají vlastní jména a projevuje se jejich osobnost. Gabriel vysvětluje Danielovi mnoho věcí, většinou v duchu Božího posla, jenž navštívil Zachariáše. Michael plní funkci strážního anděla Izraele. (Nad hlavním oltářem našeho děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie je nejvýše jeho socha s latinským nápisem „kdo jako Bůh“.) Archanděl Rafael je vzýván jako průvodce na cestách, jak se o něm vypravuje v knize Tobiášově. Objevují se i záblesky vidění nebeských míst, kde u trůnu stojí bezpočet tisíců andělů.

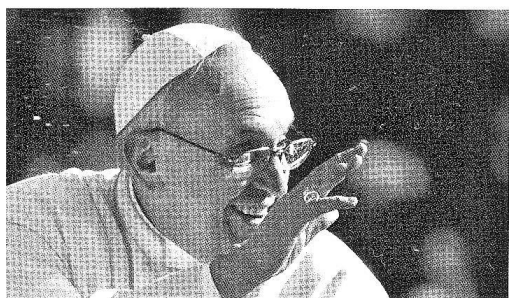
Takovou reminiscencí na působnost Michaela archanděla jako ochránce pro celou církev byla modlitba za doby Pia XI. a XII., kterou jsme se modlili na závěr každé mše svaté: Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji proti zlobě a úkladům ďáblovým...

V naší době liturgicky slavíme svátek archandělů sv. Michaela, Gabriela a Rafaela 29. září a svatých andělů strážných 2. října. Formuláře mešní i texty denní modlitby jsou bohaté na biblické odkazy a naléhají na nás, abychom pro pochopení Božího díla zapojili něco víc než naši povrchnost a předsudky. Málokdy zahlédneme to, co již naši předkové opěvovali ve Svatováclavském chorále: Nebeské jest dvorstvo krásné, blaze tomu, kdož tam dojde, v život věčný, oheň jasný, svatého Ducha, Kriste eleison.

M. Šulc 24.8.2014

PAPEŽSKÉ MISIJNÍ DÍLO ŠÍŘENÍ VÍRY MISIJNÍ NEDĚLE 19. ŘÍJNA 2014

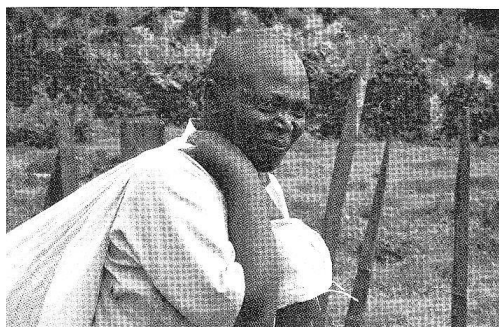
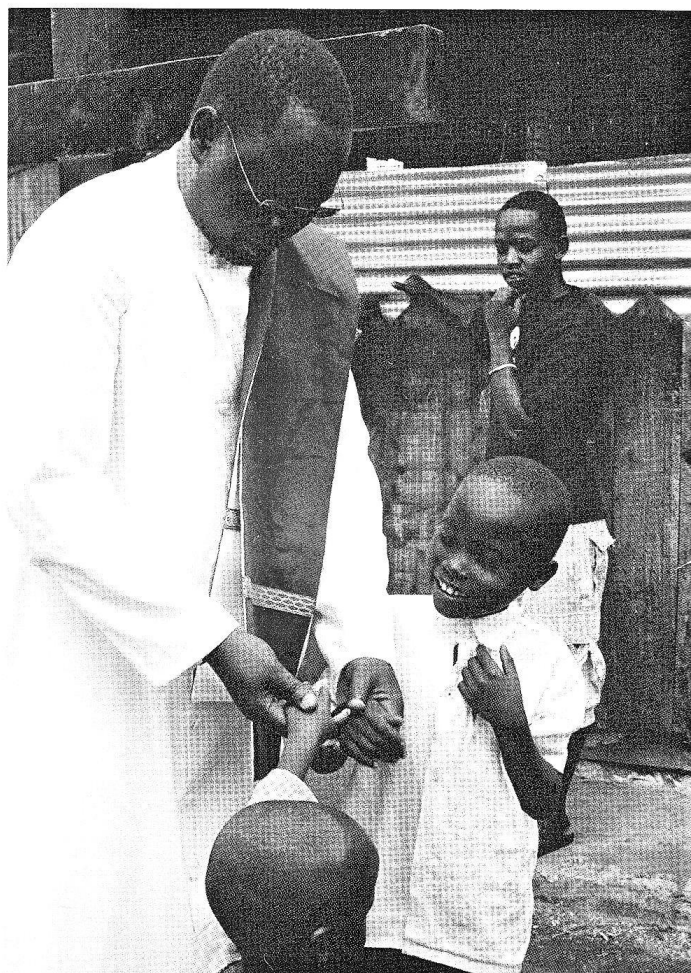

NEBOJTE SE BÝT K PÁNU ŠTĚDRÍ.

PAPEŽ FRANTIŠEK

DARUJME SVŮJ 1DENNÍ VÝDĚLEK PRO MISIE!

VS 10 - ŠÍŘENÍ VÍRY A SVĚTOVÉ MISIE
ZA PODPORU PAPEŽSKÝCH MISÍ ZE SRDCE DĚKUJEME.
SPOLĚHÁME NA KAŽDÉHO Z VÁS!

 PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA	PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA 543 51 Špindlerův Mlýn 33
	tel.: 499 433 058, 604 838 882 číslo účtu: 72540444/2700, IČ: 73634051 pmd@missio.cz, www.missio.cz

missio

**Anděle Boží, strážce můj,
rač vždycky být ochránce můj.
Mě vždycky ved' a ochraňuj,
ke všemu dobrému mě vzbuzuj.
Ctnostem svatým mě vyučuj,
ať jsem tak živ, jak chce Bůh můj.
Tělo, svět, d'ábla přemáhám,
na tvá vnutknutí pozor dávám.
A tak s tebou ve spojení
ať vytrvám do skonání,
po smrti pak v nebi věčně
chválím Boha ustavičně. Amen.**

AGAPÉ

občasník havlíckobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: agape.hb@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.